

Forfatter: Mynster, Jakob Peter

Titel: BREV TIL: Rahbek, Karen Margrete FRA: Mynster, Jakob Peter (1806-03-13)

Citation: Mynster, Jakob Peter: "BREV TIL: Rahbek, Karen Margrete FRA: Mynster, Jakob Peter (1806-03-13)", i *Breve fra J.P. Mynster*, Gyldendalske Baghaudling (F. Hegel), s. 84. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001991707-000-shoot-L001991707000050.pdf> (tilgået 08. maj 2024)

Anvendt udgave: Breve fra J.P. Mynster

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Spiellerup, 13de Martii 1806.

Det er virkelig velgiørende, naar mit, rigtignok i adskillige Henseender lykkelige, men dog ogsaa i andre døde og tomme Liv kan muntres ved Deres levende Liv. — Vel er det sandt, at naar jeg hører fra Dem, at De er „meget syg" og „meget utaalmodig", saa gjør det mig ondt. Alligevel vil jeg forestille mig, at min Niece den heele Dag har været artig og glad, at hun nu maaskee, siden det er mod Aften, begynder at blive lidt „asthenisk", men at saa Hufe kommer og læser saa meget i Snorro Sturleson om Fjeldfolket, at De ikke faaer Tiid til at tænke paa Dem selv. Men da jeg dog ikke kan forstyrre Dem, saa snakker jeg imidlertid frisk væk, og fortæller Dem, at jeg rigtignok ogsaa paa den seenere Tiid har været utaalmodig, dog ikke over nogen privat Skiæbne, men snarere formedelst den Sindstilstand, som Tieck siger „undertiden endog paafalder det sagtmodigste Menneske, da han faaer Lyst til at fare frem med Kniple og Prygle". Alt disse Tiiders Væsen, det oplyste og formørkede, det matte og affecterede, samler sig for mig i een Skikkelse, som vel ikke seer skrækkelig ud, men som jeg dog ikke altid gider lee ad, og som undertiden seer saa viderligt paa mig, at det endog kunde ækle mig, at hugge til paa den. Jeg veed ikke ret, hvad jeg skulde i Verden til en Tiid, som ikke kan bruge mig til noget, og som jeg maaskee fattes enten Viisdom eller Kraft at bruge til noget. — „Was sollen wir auf dieser Welt Mit unsrer Lieb' und Treue? Das Alte wird hintangestellt. Was soll uns denn das Neue?" — De maae imidlertid ikke troe, at denne Klage er Forsagthed; s. 85thi det Daarlige og Slette kan kun blive modbydeligt i Modsætning mod det Herlige og Gode, og man kan ikke forbittres paa det Eene, uden fordi man elsker det Andet des meere.

Men jeg skulde fortælle Dem noget meere om mine ubetydelige, dog sørgelige Fata i denne Tiid. I Søndags skulde jeg prædike i Roholte, da Præsten er forflyttet derfra, og saae derved første Gang den dejlige Egn, havde ogsaa en af de smukkeste Landsbykirker, jeg har seet, at prædike i; der var ogsaa endeel Folk for at høre den fremmede Præst, og Bønderpigerne vare ret kiønt pyntede; men forestil Dem saa min Ærgrelse, da jeg for det første kunde mærke, at Degnen var oplyst, og gjerne vilde udladt sig meere om sin Oplysning for den unge Præst, dersom jeg havde ladet ham komme dertil; da dernæst Præstekonen og hendes Cousiner bleve ganske roeligt i Huset, og siden ret fornemt spurgte mig, om der havde været nogen Folk i Kirke; da jeg maatte see en Landsbypræstekone kiendeligen haste med at lægge for, at jeg ikke skulde troe, de plejede at læse til Bords; og da jeg under alt dette, for at have noget at snakke om og til, maatte være „Smigrepræst" mod en toaarig „Emmerik". Er det dog ikke megen Modgang, man maae have i Verden? — Derimod fornøjede jeg mig Aftenen i Forvejen — da jeg formedelst den lange og slette Vej laae i Faxe om Natten — da jeg kom op i det fremmede, lille men oppyntede Kammer, og hørte den fremmede Kirkeklokke slaee, og derved og ved de tomme Discourser, jeg havde ført, igien havde havt den Følelse, jeg undertiden har ved Selskaberne herude, som om jeg var mange hundrede Miile fra mit Hjem paa et vildt fremmed Sted; thi da havde jeg en indvortes Fornemmelse, omtrent som PillegrimmenS i et Vers, jeg i den Anledning sirev, og som jeg skal sende hermed, uagtet især 3die Strophe ikke er mig rigtig tilpas.

Jeg har endnu ikke takket Dem for Efterretningen om Oehlens., som dog virkeligen har glædet mig meget, thi uagtet jeg kunde trøste Andre, var jeg dog selv noget bange. — Jeg maae endnu fortælle Dem, at, da jeg fik Deres Brev, som s. 86handlede om Clausson og Snorro, laae samme Clausson og Snorro ogsaa paa mit Bord, da jeg just i de Dage havde laant den. —

6*

Pillegrimmen.

Saa vidt og faa vildt har jeg vandret om,
Giennem mange smilende Lande jeg kom,
Og igiennem saa øde Egne.

Men eene eller i Vrimlen,
O Gud, min Fader i Himlen!
Dig fandt jeg dog allevegne.

Fra Sted og til Sted har jeg maattet gaae,
Saa fremmede Skikkelser trindt jeg saae,
Mig saa fremmede deres Glæder.

Der var Ingen, der om mig vidste:
O Herre Jesu Christe!
Du fulgte mig alle Steder.

Saa eene, saa fjern endnu jeg maae
Den tunge Pillegrims-Rejse gaae,
Langt bort fra Venner og Frænder.

Men Bønnen giver mig Lindring,
Den, og de Elsktes Erindring,

Mynster, Jakob Peter, *Breve fra J.P. Mynster,*

Er al den Glæde, jeg kiender. *)